

VZPON MLADIH PLANINCEV NA TRIGLAV (2864 m) (27. in 28. avgust 2018)

Po več letih pridnega obiskovanja planinskih aktivnosti v Mladinskem odseku PD Kočevje je prišel čas, ko so se mladi planinci odpravili na najvišji vrh Slovenije in Julijskih Alp, Triglav. Ta čast je pripadla Alji Pugelj, Jerneju Hodniku, Timoteju Hodniku, Eneiu Vogrincu in Leonu Križu z osnovne šole OB Rinži Kočevje. Pod vodstvom kočevskih vodnikov – Tomaža Špeharja, Toneta Ožbolda, Milana Mlakarja – vodnice ter mladinske mentorice Branke Rajner ter izkušenega planinca Franca Šalamona smo se zjutraj ob peti uri s kombibusom odpeljali v smeri Mojstrane proti dolini Krme. Preobuli smo se v pohodne čevlje, še enkrat preverili opremo in krenili na pohod proti Kredarici. Vreme nam je bilo res naklonjeno. Pri pastirskem stanu Prgarca, ki je nekako na pol poti do Kredarice, smo imeli malico, nadaljevali mimo studenčka v strmino do manjše planote pod Kalvarijo. Do Kredarice, kjer smo si privoščili počitek in okrepčilo, smo potrebovali dobrih 6 ur. Po dogovoru vodnikov smo se odločili za vzpon na Triglav še isti dan.

S seboj vzamemo samo pijačo, malico, dodatna oblačila in čelno lučko. V steni je že nekaj planincev. Še zadnji napotki in odpravimo se v steno. Kmalu smo v steni med klini in pletenicami. Za vse nas velja obvezno varovanje s samovarovalnim kompletom, kar nam sicer vzame nekaj več časa, zato pa je vzpon veliko varnejši. Mladi se v steni odlično počutijo. Lepo jih je gledati, kako samozavestno, a previdno osvajajo višino. Vidi se, da so z njimi res veliko delali v mladinskem odseku. Na Malem Triglavu nekaj popijemo, se odpočijemo in nadaljujemo proti vrhu. Srečujemo vedno več tistih, ki se že vračajo, med njimi je veliko tujcev. Pred nami je še zadnja stena in pred nami Aljažev stolp, okoli njega pa množica zadovoljnih planincev. Čestitke in objemi, nato se razgledamo okoli sebe. Pogled na okoliške hribe in doline je nepozaben. Na severu vidimo visoke vrhove – od Škrlatice, Mangarta, Jalovca pa do Visokih Tur s 3798 m visokim Velikim Klekom (Grossglocknerjem), in da, videli smo tudi slovensko morje. Vreme je čudovito, sonce nas greje, okoli nas množica, ki čaka na fotografiranje in obvezni krst tistih, ki so prišli prvič na vrh. Tudi mi se prerinemo do stolpa. Tomaž si pripravi vrv, Branka pa vprašanja in kmalu je na vrsti krst. Še fotografiranje in čas je za vrnitev. Zaradi varnosti smo za povratek izbrali pot na Planiko, od tu pa s čelnimi lučkami do doma na Kredarici. Tura je trajala celih 12,5 ur.

Zjutraj nas je čakalo 2100 metrov spusta v dolino Krme. V hribih velja pregovor, da je tura končana, ko si varno v dolini. Največ nesreč v hribih se zgodi ravno ob povratku, ko večini zbranost popusti, k temu pa je potrebno dodati še utrujenost. Po dobrih treh urah pridemo do pastirskega stana Prgarca, kjer si odpočijemo in nadaljujemo pot naprej v dolino Krme. Pot je lepa in vodi med gorskimi travniki, posutimi s cvetjem in poraslimi z rušjem. Zadnjih 850 m spusta se je vleklo in do kombibusa smo prišli resnično utrujeni.

Vsi smo bili zadovoljni, ker nam je uspela lepa tura in kar je najbolj pomembno – vsi smo jo odnesli brez najmanjše poškodbe. Razbolele mišice pa so se že pozdravile v naslednjih dneh. Pozno popoldne smo prispeli v Kočevje.

Za podporo pri uresnitvi našega projekta se zahvaljujemo Občini Kočevje, Rotisu, Melaminu, Komunalni, Župnijskemu uradu Kočevje in podjetju ELTEH INŽENIRING.

Za MO PD Kočevje,

Branka Rajner

